

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120202391
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3120202391.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXX, bytom C. D. XXX, zastúpený: JUDr. Ján Kanaba, advokát so sídlom v Trenčíne, J. Zemana 3141/101, proti žalovanému: E. F., v mene ktorej koná G. H. E. F., so sídlom v I., J. X, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 27C/20/2020-164 zo dňa 25. novembra 2022, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a II. **p o t v r d z u j e**.
- II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku III. a IV. o trovách konania **m e n í t a k**, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 87,34 %.
- III. Žiadna zo strán **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3.632,46 eur titulom náhrady škody a sumu 4.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, a to všetko do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu škody v rozsahu 75,14 % a výrokom IV. rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %, ktorý nárok patrí žalobcovi z prisúdenej sumy.

2. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. čl. 19 ods. 1, 2, čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, § 4 ods. 1 písm. f), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a § 18 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov a tiež ust. § 517 ods. 1, 2 OZ a § 3 ods. 1 nariadenia vlády 87/95 Zb., § 12 ods. 3 písm. b) a c), § 1 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a), b), c), § 14 ods. 3 písm. d), ods. 5 písm. b), § 15 písm. a), b), § 16 ods. 3, § 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 12.03.2020 domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 10.000 eur z titulu náhrady škody spôsobenej v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a nahradiť mu trovy obhajoby v sume 4.148,02 eur a priznať mu nárok na náhradu trov konania. Za účelom rozhodnutia o žalobe súd nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie a po oboznámení sa so žalobou, vyjadreniami sporových strán a listinnými dôkazmi súd zistil pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav, na ktorý aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov, vec právne posúdil a rozhodol o žalobe. Z uznesenia vyšetrovateľa Prezídia PZ, v Trenčíne, odbor kriminálnej polície sp. zn. K/1- L. zo dňa 18.07.2017, súd zistil, že podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo vznesené obvinenie A. B. (žalobcovi), pre zločin týrania

blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Proti predmetnému uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením prokuratorky Okresnej prokuratúry v Trenčíne 2Pv 436/17/3309-8 zo dňa 27.07.2017 zamietnutá podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodná. Z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/23/2019 súd zistil, že odvolací súd odvolanie prokuratorky Okresnej prokuratúry Trenčín podané v neprospech obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Trenčine zo dňa 04.12.2018 sp. zn. 4T/129/2017 zamietol ako nedôvodné. Z listu Generálnej prokuratúry SR zo dňa 20.02.2020 súd zistil, že žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu obrátil na Generálnu prokuratúru SR so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pričom jeho žiadosti nebolo vyhovené. Súd zistil, že prvá námestníčka generálnej prokuratúry SR podala dňa 13.12.2018 podnet ministrovi spravodlivosti SR na podanie dovolania proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/23/2019. Následne dňa 22.01.2020 bolo podané dovolanie Ministra spravodlivosti SR proti uneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/23/2019 v neprospech obvineného A. B.. O podanom dovolaní rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3Tdo/33/2020 zo dňa 02.06.2021 tak, že dovolanie ministra spravodlivosti SR zamietol. Právny zástupca žalobcu vyčíslil trovy obhajoby nasledovne: Príprava a prevzatie obhajoby zo dňa 09.02.2018, 1 úkon = 134 eur, účasť obhajcu na hlavnom pojednávaní 29.05.2018 od 13tej do 14:20 = 134 eur, účasť obhajcu na hlavnom pojednávaní 16.08.2018, 2 úkony = 268 eur, účasť obhajcu na hlavnom pojednávaní 11.10.2018, 2 úkony = 268 eur, účasť obhajcu na hlavnom pojednávaní 04.12.2018, 2 úkony = 268 eur, návrh na vypracovanie odborného vyjadrenia r. 2018 = 134 eur, návrh na vypracovanie ZP r. 2018 = 134 eur, vyjadrenie k odvolaniu OP 27.02.2019 = 139,83 eur, účasť obhajcu na verejnom zasadnutí 29.05.2019, 2 úkony = 268 eur, poplatok za odborné vyjadrenie M. H. N. D. L. H. O. H., E. E. F. = 454,18 eur, poplatok za znalecký posudok P. Q. N., E. = 700 eur, spolu odmena za právne zastupovanie 1.747,83 eur plus 20% DPH (349,57 eur) = 2.097,40 eur, režijný poplatok v r. 2018 9,21 eur x 7 = 64,47 eur, režijný poplatok v r. 2019 9,80 x 2 = 19,60 eur, režijný poplatok spolu vr. DPH = 100,88 eur, celkovo trovy obhajoby 3.352,46 eur. Z faktúry č. XXXXXXXXX súd zistil, že B. B. R. vyúčtoval žalobcovi trovy obhajoby v trestnej veci vedenej na OS TN pod sp. zn. 4T/129/2017 a na KS TN pod sp. zn. 2To/23/2019 v sume 3.276,76 eur s DPH. Z pokladničného dokladu č. XXXX súd zistil, dňa 11.12.2019 žalobca predmetnú sumu uhradil. Faktúrou č. XXXXXXXXX B. B. R. vyúčtoval žalobcovi poplatok za odborné vyjadrenie v sume 75,70 eur, ktorý žalobca uhradil do pokladne dňa 11.12.2019 ako vyplýva z pokladničného dokladu č. XXXX. Vyúčtovaním zo dňa 05.05.2018 č. XXXXXXXXX si znalecká organizácia P. Q. N., E. vyúčtovala zmluvnú odmenu za znalecký posudok o závislosti obžalovaného A. B., a to v sume 700 eur. Predmetná odmena bola uhradená B. B. R. dňa 11.10.2018, ako vyplýva z potvrdenia o zrealizovaní transakcie. Vyúčtovaním č. XXX/XXXX zo dňa 08.11.2018 si M. H. N. D. L. H. O. H., spol. s r.o. vyúčtoval odmenu za znalecký posudok vo veci poškodenej O. B. - odborné vyjadrenie k znaleckému posudku XX/XXXX H. O. S. v celkovej výške 378,48 eur bez DPH, 454,18 eur s DPH. Z potvrdenia o zrealizovaní transakcie vyplýva, že sumu 378,48 obhajca žalobcu uhradil dňa 03.12.2018. Z listu zo dňa 12.04.2018 súd zistil, že prvý obhajca žalobcu B. F. S., advokát, s.r.o. si vyúčtoval trovy obhajoby vrátane cestovných výdavkov a náhrady za stratu času v celkovej výške 795,56 eur, pričom bola uhradená záloha 400 eur, zostatok predstavuje sumu 395,56 eur. Z pokladničného dokladu č. XXXX zo dňa 16.12.2019 vyplýva, že B. S. bola uhradená suma 795,56 eur. Trovy obhajoby boli špecifikované nasledovne: príprava a prevzatie obhajoby 21.07.2017 - 97,62 eur odmena + 8,84 paušál, sťažnosť 21.07.2017 - 97,62 eur odmena + 8,84 paušál, výsluch obvineného 24.07.2017 - 24,41 eur odmena + 8,84 paušál, výsluch poškodenej a svedkyne O. S. 31.07.2017- 97,62 eur odmena + 8,84 paušál, výsluch svedkyne C. B., obvineného a záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu 21.09.2017 - 97,62 eur odmena + 8,84 paušál, návrh na vykonanie dôkazov 23.03.2018 - 55,25 eur odmena + 9,21 paušál, hodnota právnych úkonov 523,55 eur + 104,71 eur DPH = 628,26 eur, cestovné výdavky a náhrada za stratu času spolu 167,30 eur. Z lekárskej správy zo dňa 07.06.2022, ktorú vyhotovil T. B. U., ako ošetrojúci odborný lekár žalobcu - psychiater, súd zistil, že žalobca je "v ambulantnej psychiatrickej starostlivosti pre subjektívne negatívne prežívanie pôsobenia vonkajších situačných faktorov (trestné stíhanie - opakovane oslobodený na okrese, kraji aj na Najvyššom súde, majetkoprávne pojednávania s bývalou manželkou), ktoré svojim dlhotrvajúcim pôsobením neutortujú jeho prežívanie." U pacienta sa nejedná o žiadne závažné duševné ochorenie, ale o reakciu na vonkajšie nepríjemné zážitky. Z uznesenia tunajšieho súdu sp. zn. 24C/34/2017 zo dňa 02.06.2017 súd zistil, že súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým zakázal žalobcovi vstupovať do rodinného domu súp. č. XXX v C., a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Navrhovateľke zároveň súd uložil povinnosť podať žalobu o vylúčenie žalobcu z užívania predmetnej nehnuteľnosti.

3. Podanou žalobou sa žalobca domáha rozhodnutia súdu, ktorým by súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 10.000 eur z titulu náhrady škody spôsobenej v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a nahradiť mu trovy obhajoby v sume 4.148,02 eur a priznať mu nárok na náhradu trov konania. Podanú žalobu odôvodnil tým, že uznesením ČVS:K./X-XXX-XX-XXXX zo dňa 18.07.2017, bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Spod podanej obžaloby bol žalobca napokon oslobodený rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/129/2017 zo dňa 04.12.2018. Judikatórne bolo dovodené, že v prípade trestného stíhania je nezákonným rozhodnutím uznesenie o vznesení obvinenia za predpokladu, že bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený. V danom prípade je existencia tohto nezákonného rozhodnutia nepochybná, nakoľko voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa Prezídia PZ, v Trenčíne, odbor kriminálnej polície, sp. zn. K./1- L. zo dňa 18.07.2017, podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Proti predmetnému uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry v Trenčíne zo dňa 27.07.2017, sp. zn. 2Pv 436/17/3309-8 zamietnuté podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú. V uvedenej veci bol žalobca oslobodený spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/129/2017 zo dňa 04.12.2018, keď odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku bolo odvolacím súdom uznesením sp. zn.: 2To/23/2019-300 zo dňa 28.05.2019 zamietnuté. O podanom dovolaní rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3Tdo/33/2020 zo dňa 02.06.2021 tak, že dovolanie ministra spravodlivosti SR zamietol. Nakoľko v posudzovanej veci bola zistená nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia v spojitosti s uznesením o zamietnutí sťažnosti obvineného, vyslovená implicitne oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu podľa § 285a Trestného poriadku, keď nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný a súčasne boli splnené podmienky predbežného prerokovania nároku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., je nárok žalobcu vo svojom základe dôvodný. Ak v súvislosti s rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom (tak ako tomu bolo v danom prípade), fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného, štát za takto vzniknutú škodu v zmysle § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedá. Čo do uplatneného nároku na náhradu škody súd prvej inštancie žalobu považoval za dôvodnú. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS. 163/2013). Ako však bolo uvedené vyššie, zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Teda aj keď trestné stíhanie sa v čase, keď bolo vedené sa javilo ako zákonné v súlade s ustálenou judikatúrou ho treba považovať za nezákonné, pretože sa uplatňuje fikcia nezákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania práve v dôsledku právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. Ďalšou podmienkou vzniku zodpovednosti za škodu vrátane práva žalobcu na uhradenie nemajetkovej ujmy v peniazoch je existencia škody a vznik nemajetkovej ujmy. Škodou rozumieme zníženie majetku, ku ktorému by nebyť nezákonného rozhodnutia nedošlo. V konaní bolo preukázané, že žalobca uhradil svojmu obhajcovi B. B. R. dňa 11.12.2019 sumu 3.276,76 eur, ako vyplýva z príjmového pokladničného dokladu č. XXXX na č.l. 9, sumu 75,70 eur ako vyplýva z príjmového pokladničného dokladu č. XXXX na č.l. 10 a B. F. S. dňa 16.12.2019 sumu 795,56 eur, ako vyplýva z príjmového pokladničného dokladu č. XXXX na č.l. 25. Právny zástupca žalobcu súdu predložil dve vyúčtovania právnych služieb za obdobie r. 2017-2019 za 16 úkonov právnej služby spolu vo výške 4.148,02 eur. Vzhľadom na uvedené súd konštatoval, že došlo k zníženiu majetku žalobcu. Nakoľko išlo o trovy obhajoby v trestnom konaní, z ktorého si žalobca uplatňuje náhradu škody, je daná aj príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, nakoľko nebyť obvinenia žalobcu, ten by nemusel vynaložiť náklady na obhajobu. Z uvedeného vyplýva, že základ nároku na náhradu škody spočívajúcej v uhradených trovách obhajoby je daný, nakoľko tu je nezákonné rozhodnutie, vznik škody - zmenšenie majetku, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, podanie riadneho opravného prostriedku proti tomuto nezákonnému rozhodnutiu ako i uplatnenie nároku u štátu. Nakoľko základ nároku na náhradu škody je daný je možné pristúpiť k jej vyčísleniu. Žalobca má nárok aj na náhrady škody spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia, súd vychádzal z vyčíslenia trov obhajoby žalobcu, ktoré si uplatnil v špecifikácii trov obhajoby. V súvislosti s náhradou trov konania sa v zásade priznáva len náhrada trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom za účelom náhrady škody sa vychádza z tarifnej odmeny advokáta (§ 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.). Súd preskúmal nahliadnutím do trestného spisu, či právnym zástupcom žalobcu vyúčtované úkony právnej služby boli skutočne vykonané a či boli účelné na vykonanie obhajoby so všetkou odbornou starostlivosťou. Žalovaný konkrétne rozporoval

úkony právnej služby: úkon právnej služby, príprava a prevzatie vr. prvej porady s klientom zo dňa 09.02.2018 uplatnenej B. B. R.. Daný úkon si uplatnil aj B. F. S. - príprava a prevzatie zo dňa 21.07.2017. Rovnako žalovaný považuje za neúčelné aj vynaložené trovy spočívajúce v návrhoch na vypracovanie odborného vyjadrenia z roku 2018 a znaleckého posudku z roku 2018 (vyúčtované B. B. R.). Podľa názoru žalovaného ide o snahu právneho zástupcu o umelé navyšovanie trov právneho zastúpenia. Žalovaný nepovažuje za účelne vynaložené trovy spočívajúce v poplatku za odborné vyjadrenie - Ústavu pre znaleckú činnosť, poplatok za znalecký posudok - P. Q. N.. Čo sa týka jednotlivých úkonov rozporovaných žalovaným: príprava a prevzatie právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom zo dňa 09.02.2018 uplatnenej B. B. R.. Súd sa stotožnil s námietkami žalovaného ohľadom duplicitne uplatneného úkonu právnej služby, nakoľko tento si uplatnil B. S.. Žalobca mal nepochybne právo v trestnom konaní zmeniť obhajcu, išlo o jeho slobodné rozhodnutie, avšak náklady na opätovné prevzatie právneho zastúpenia nemožno dávať k náhrade žalovanému, nakoľko tento úkon právnej služby sa vzťahuje vždy len na prvé prevzatie právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom. Súd preto náhradu za tieto úkony žalobcovi nepriznal. Návrh na vypracovanie odborného vyjadrenia r. 2018 a návrh na vypracovanie ZP r. 2018. Tieto úkony súd nepovažoval za úkony právnej služby, nakoľko nesmerovali voči súdu a ich obsahom nebola argumentácia smerujúca k bráneniu práv žalobcu ako obvineného. Ide o administratívne úkony adresované tretím subjektom. Súd preto náhradu za tieto úkony žalobcovi nepriznal. Poplatok za odborné vyjadrenie v sume 454,18 eur pre M. H. N. D. L. H. O. H., spol. s r.o. Tieto náklady súd vyhodnotil ako účelné a hospodárne. Žalobca preukázateľne uhradil tento poplatok. Predmetom odborného vyjadrenia bolo vyjadrenie sa k znaleckému posudku XX/XXXX H. O. S.. Tento dôkaz bol riadne vykonaný v trestnom konaní a súd ho pri rozhodovaní o oslobodení žalobcu spod obžaloby vzal do úvahy. Poplatok za znalecký posudok v sume 700 eur pre P. Q. N., E.. Tieto náklady súd vyhodnotil ako účelné a hospodárne. Jednak ich žalobca preukázateľne uhradil. Ide o poplatok za znalecký posudok vypracovaný na žiadosť žalobcu resp. jeho obhajcu, o závislosti obžalovaného od alkoholu. Zároveň tento znalecký posudok významným spôsobom v trestnom konaní vypovedal o osobnosti žalobcu a vyvrátil tvrdenia o jeho závislosti a následnej agresivite, predkladané poškodenou v trestnom konaní, čo napokon viedlo k oslobodeniu žalobcu. Základná tarifná odmena 1 úkonu právnej služby v zmysle § 12 ods. 3 písm. c/ vyhlášky 655/2004 Z.z. predstavuje v prejednávanej veci 1/8 výpočtového základu, čo v roku pre r. 2017 bolo 97,62 eur (podľa výpočtu základu z r. 2013), a 1/6 výpočtového základu v roku 2018 to bolo 134 eur (podľa výpočtu základu z r. 2014) v roku 2019 139,83 eur (podľa výpočtu základu z r. 2015). Režijný paušál ako 1/16 výpočtového základu bol v r. 2017 v sume 8,84 eur, v r. 2018 v sume 9,21 eur a v r. 2019 v sume 9,80 eur. K jednotlivým úkonom právnej služby, ktoré súd vyhodnotil ako účelne vynaložené a preukázané: B. F. S., O., E. si vyúčtoval trovy obhajoby vrátane cestovných výdavkov a náhrady za stratu času v celkovej výške 795,56 eur, nasledovne: "Príprava a prevzatie obhajoby 21.07.2017 - 97,62 eur odmena + 8,84 eur paušál, "Sťažnosť 21.07.2017 - 97,62 eur odmena + 8,84 eur paušál, " Výsluch obvineného 24.07.2017 - 24,41 eur odmena + 8,84 eur paušál, "Výsluch poškodenej a svedkyne O. S. 31.07.2017- 97,62 eur odmena + 8,84 eur paušál, "Výsluch svedkyne C. B., obvineného a záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu 21.09.2017 - 97,62 eur odmena + 8,84 eur paušál, "Návrh na vykonanie dôkazov 23.03.2018 - 55,25 eur odmena + 9,21 eur paušál, "Hodnota právnych úkonov 523,55 eur + 104,71 eur DPH = 628,26 eur, "Cestovné výdavky a náhrada za stratu času spolu 167,30 eur. Tieto trovy obhajoby boli medzi sporovými stranami v podstate nesporné. Z trov obhajoby, ktoré si vyúčtoval B. B. R. súd ako účelne vynaložené a preukázané vyhodnotil nasledovné úkony právnej služby: "Účasť obhajcu na hlavnom pojednávaní 29.05.2018 - 134 eur odmena + 9,21 eur paušál, "Účasť obhajcu na hlavnom pojednávaní 16.08.2018, 2 úkony - 268 eur odmena + 9,21 eur paušál, "Účasť obhajcu na hlavnom pojednávaní 11.10.2018, 2 úkony = 268 eur odmena + 9,21 eur paušál, "Účasť obhajcu na hlavnom pojednávaní 04.12.2018, 2 úkony = 268 eur odmena + 9,21 eur paušál, "Vyjadrenie k odvolaniu 27.02.2019 = 139,83 eur odmena + 9,80 eur paušál, "Účasť obhajcu na verejnom zasadnutí 29.05.2019, 2 úkony = 268 eur odmena + 9,80 eur paušál, Poplatok za odborné vyjadrenie M. H. N. D. L. H. O. H., spol. s r.o. = 454,18 eur, Poplatok za znalecký posudok P. Q. N., E. = 700 eur, Spolu odmena za právne zastupovanie 1402,27 eur plus 20% DPH (280,45 eur) = 1.682,72 eur. Celkovo trovy obhajoby B. B. R. 2.836,90 eur. Celkovo trovy celkom 2.836,90 eur + 795,56 eur = 3.632,46 eur. Súd preto považoval žalobu žalobcu dôvodnú v časti náhrady škody vo výške 3.632,46 eur.

4. K nemajetkovej ujme. Žalobca svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy opieral o tvrdenie, že nezákonným trestným stíhaním a celým trestným konaním, sa vážne zasiahlo do dobrej povesti žalobcu a zanechalo negatívne dôsledky v jeho osobnom, rodinnom, spoločenskom a najmä pracovnom živote, čo sa odrazilo i na jeho psychike, počas trestného konania pociťoval stres z výšky trestnej sadzby, ktorá

mu hrozila, nemohol poriadne spávať. Ako vyplýva z pojmu nemajetková ujma, ide o ujmu, ktorá sa dotkla nemajetkovej sféry poškodeného. Predpokladmi na jej úhradu v peniazoch je nezákonné rozhodnutie, vznik nemajetkovej ujmy, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmu a to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Ako vyplýva z odôvodnenia tohto rozsudku uvedeného vyššie, nezákonné rozhodnutie tu je dané. V prípade trestného stíhania v zásade nemajetková ujma vzniká, nakoľko každé trestné stíhanie ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého je síce potrebné do právoplatnosti rozsudku nazerať ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého. Už samotné trestné konanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to o to viac, keď sa preukáže nevina zo spáchaného skutku. V danej veci žalobcovi nemajetková ujma vznikla a iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, preto žalobcovi vznikol aj nárok na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Totižto vedenie trestného stíhania predstavuje jeden z najrepresívnejších prejavov štátnej moci vo vzťahu k jednotlivcovi, ktorý v konečnom dôsledku môže viesť až k odňatiu slobody jednotlivca, v prípade uloženia trestu odňatia slobody, ktorý nie je vylúčený pri žiadnom trestnom čine. V § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. sú demonštratívne určené najpodstatnejšie kritéria pre stanovenie nemajetkovej ujmy. Ujma poškodenému vznikla tým, trestné stíhanie mu spôsobilo zdravotné problémy v psychickej oblasti. Matka žalobcu vypovedala, že na žalobcovi vidí veľké zmeny, uzavrel sa do seba, veľmi ťažko znášal trestné stíhanie, predtým mal aj tri práce, dnes ho nič nebaví, je veľmi utiahnutý. Z rodinného domu v C. ho zobrala polícia, ako keby bol nejaký zloděj. Pritom on nikomu nič nespravil, všetko robil len pre svoju rodinu. Žalobca celkom inak komunikuje. Je chorý, vôbec sa s ním nedá. Nechce sa mu rozprávať, do práce chodí nasilu, je nešťastný, predtým bol veselý, komunikatívny a bol srandista, teraz už vôbec. Uvedené potvrdila aj dcéra žalobcu. Uviedla, že u žalobcu spozorovala apatiu, schudol. Takisto sa uňho prejavuje nespavosť, niekoľko dní vôbec nespí. Spozoruje to na ňom tak, že sa mu trasú ruky a nesústredí sa. Žalobca už nie je spoločenský ako predtým. Najväčší strach žalobcu pociťoval z väzby a z toho, že by nevidel rodinu a nemohli by sa stretávať. Najviac žalobcu zasiahlo, keď mu bol doručený rozsudok a bola v ňom uvedená vysoká trestná sadzba. Svedkyňa uviedla, že vie, že otec sa snaží liečiť po psychickej stránke, navštevuje psychiatra a s týmto začal už počas trestného konania. R. žalobcu J. I. vypovedal, že žalobca poriadne nespráva, voláva mu aj v noci a vie aj o tom, že žalobca vyhľadal odbornú pomoc. Je teraz úplne zmenený, predtým chodili spoločne na vychádzky do prírody, na plesy a zábavy, teraz už nechodí nikde. Najväčšiu traumou mal žalobca z toho, že pôjde do výkonu trestu. Svedok T. B. U. - ošetrojúci lekár psychiater žalobcu vypovedal, že mal za úlohu vypracovať znalecký posudok vo vzťahu ku konzumu alkoholu žalobcom. Toto znalecké dokazovanie bolo aj vykonané, kedy závislosť žalobcu od alkoholu zistená nebola. Svedok mu teda diagnostikoval úzkostno-depresívnu poruchu v pozadí prebiehajúceho trestného konania. Boli mu predpísané antidepresíva a hypnotiká. Svedok ďalej vypovedal, že začiatky žalobcových problémov sa viažu na podanie trestného oznámenia a trestného stíhania keď žalobcovi hrozila väzba. Na jeho zdravotný stav majú vplyv rôzne stresové faktory a premenné, vplyvom ktorých sa raz zlepšuje alebo zhoršuje. Svedok H. D. ako zamestnávateľ žalobcu potvrdil, že žalobca sa na prácu nesústredí ako predtým, je stále zamyslený, zmenil sa. Súd bral do úvahy aj námietky zástupkyne žalovaného, že ujma žalobcovi vznikla nielen trestným stíhaním, ale aj konaním jeho manželky, ktorá ho v obci kde žili očierňovala. Za rozhodujúce však súd považoval vyjadrenie psychiatera v tom zmysle, že ak by po tom, ako žalobcu krivo obvinila jeho manželka, nenasledovalo trestné stíhanie a hrozba väzby, je pravdepodobné, že by sa s týmto vypořádaval aj bez vyhľadania pomoci psychiatera. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že trestné stíhanie spôsobilo intenzívny stres žalobcovi, čo je napokon aj úplne pochopiteľné, očakávať opak by v každej porovnateľnej situácii bolo nereálne. Z trestného stíhania bol žalobca nervózny, stratil chuť do života, trpí nespavosťou, nemá chuť spoločensky žiť, komunikovať o bežných veciach, tráviť čas s priateľmi, podnikáť spoločné aktivity. Utiahol sa do seba. Súd vzal v tomto ohľade do úvahy aj výpoveď dcéry žalobcu a matky žalobcu, ktoré síce potvrdili, že ich vzťah k žalobcovi sa žiadnym spôsobom nezhoršil, od počiatku verili v jeho nevinu, avšak konzistentne potvrdili, že žalobca už nie je ako predtým. Býval bezstarostný, veselý, spoločenský. Teraz je to pravý opak, utiahnutý, trpiaci nespavosťou a stresom. Súd konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že vplyvom trestného stíhania, ktoré bolo vedené proti žalobcovi, toto malo negatívny dopad najmä na jeho osobnosť a jej prejavy, ako aj pracovnú výkonnosť. Čo sa týka vplyvu na rodinný život, trestné stíhanie zaznamenala rodina i širšie okolie žalobcu, pýtali sa na to všetci kamaráti a známi. Dobrá povesť žalobcu bola týmto zasiahnutá. Vzhľadom na závery uvedené v bodoch 8.20-8.26 súd stanovil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 4.000 eur. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd vychádzal aj z rozhodovacej činnosti iných súdov, ktorá však

ako vyplýva z nasledujúcich rozhodnutí je ešte značne rozkolísaná. Tak napríklad Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 8Co/195/2012 priznal nemajetkovú ujmu v sume 4.300 eur za nezákonné vznesenie obvinenia dňa 13.02.2008 a zadržanie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ ods. 2 písm. d/. Trestné konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom zo dňa 19.05.2009. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný. Bol zadržaný pred nastúpenou celou rotou, nemohol sa zúčastniť vojenskej misie a bol vyškrtnutý zo zoznamu na udelenie vyznamenania. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 6Co/589/2015 potvrdil priznanie nemajetkovej ujmy v sume 4.000 eur za nezákonné vznesenie obvinenia dňa 16.09.2010 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona. Trestné konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom zo dňa 06.05.2013, nakoľko skutok nebol trestným činom. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný. Nedošlo k závažným následkom ako napríklad strata rodiny, rodičov, zamestnania alebo priateľov, kamarátov. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 1Co/570/2015 potvrdil priznanie nemajetkovej ujmy v sume 3.000 eur za nezákonné vznesenie obvinenia dňa 19.08.2009 z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom z novembra 2012. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný a bol prepustený z pomeru policajta. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 16Co/104/2016 potvrdil priznanie nemajetkovej ujmy v sume 8.500 eur za nezákonné vznesenie obvinenia dňa 19.08.2009 pre prečin usmrtienia spočívajúci v chybných ordináciách liekov podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona. Konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom zo dňa do 11.12.2013. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný, bol lekárom a po vznesení obvinenia zostal sám, pociťoval neistotu, jeho ďalší život bol ovplyvnený trestným procesom. Rozhodol sa odísť z nemocnice a pokračoval v neistej súkromnej praxi. Z toho dôvodu si ani nezaložil rodinu s novou partnerkou. Žalovaný požiadaval z dôvodu administratívnej náročnosti z realizovania úhrady, na ktorú bola zaviazaná v rozsudku o určenie 30-dňovej lehoty na plnenie. Súd určil lehotu na plnenia na 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval podľa § 255 ods. 2 CSP. Čo sa týka nároku na náhradu škody (nie nemajetkovej ujmy), náhrada škody bola v konaní uplatnená v sume 4.148,02 eur, pričom priznanie tejto sumy by bolo 100%ným úspechom žalobcu. Čo do skutočnej škody však súd žalobcovi priznal len sumu 3.632,46 eur, čo predstavuje z celku úspech žalobcu v rozsahu 87,57 %. Žalovaný bol úspešný vo zvyšku, teda v rozsahu 12,43 %, teda bol v konaní v tejto časti úspešnejší žalobca. Jeho čistý úspech (úspech - neúspech) predstavuje 75,14 %, a teda má nárok na náhradu trov konania voči neúspešnejšiemu žalovanému v tomto rozsahu, ktorý mu súd priznal. Čo do posúdenia úspechu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá bola uplatnená žalobcom v sume 10.000 eur, súd konštatoval, že čo základu bol tento nárok dôvodný, čo do výšky však úspech žalobcu bol len čiastočný (v súčte požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy len v menšej časti). Posúdenie výšky plnenia tu však (na rozdiel od náhrady škody) záviselo výlučne na úvahe súdu. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13.12.2017, sp. zn. 10Co/191/2017. Aj Ústavný súd SR v rozhodnutí zo dňa 8. februára 2017, sp. zn. I. ÚS 56/2017 konštatoval, že ani nová právna úprava podľa CSP nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa úpravy v OSP, teda tak, ako to už súd načrtol vyššie (v OSP na to dopadalo ustanovenie § 142 ods. 3). Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že čo do nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pre účely trov tejto časti konania bol žalobca plne úspešný (keďže základ bol dôvodný), a teda mu patrí proti žalovanému plná náhrada trov tejto časti podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nárok na plnú náhradu trov konania sa v tejto časti ale potom prizná iba z prisúdenej sumy, čo súd aj vyjadril v rozsudku. O výške náhrady trov tejto časti konania rozhodne súdny úradník uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalovaný aj žalobca.

7. Žalovaný podal odvolanie proti výrokom I., III. a IV. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), písm. h) CSP. Uviedol, že rozsudok súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení veci, vydaný v rozpore so zákonom, za stavu neexistencie zákonných podmienok priznania nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Konajúci súd sa vôbec nevysporiadal s argumentáciou žalovaného v súdnom konaní, a to tak v jeho písomných podaniach, ako aj v ústnom prednese na pojednávaní. Z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013-50, vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Predmetnú líniu právnych záverov potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 21/2007, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 64/2008 a v neposlednom rade aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, keď tento v rozhodnutí vo veci Lavrechov vs. Česká republika zo dňa 20.06.2013 (sťažnosť č. 57404/08) judikoval právny záver týkajúci sa skutočnosti, že ak bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby, samo o sebe to neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku vedené vadne. V tejto súvislosti poukazuje na to, že orgány činné v trestnom konaní opreli dôvodnosť vznesenia obvinenia A. B. /a neskôr aj obžalobu/ na výpovediach troch priamych svedkov - výpoveď svedkyne poškodenej O. B., svedkyne O. S., svedkyne V. P., ďalej na psychologickom, znaleckom posudku, ktorým sa znalec náležite vyjadril k vierohodnosti poškodenej, ako aj k zistenému psychickému príkoriu u poškodenej, ktoré vzniklo v príčinnej súvislosti s konaním obvineného, ale aj na psychiatrickom znaleckom posudku, ktorý potvrdil tvrdenia všetkých vyššie uvedených svedkov o tom, že obvinený nadmerne požíval alkoholické nápoje. Vzhľadom k tomu, že výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňovali postavenie obvineného pred súd, podal prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín dňa 11.10.2017 podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku na obvineného A. B. obžalobu pod sp. zn. 2Pv 436/17/3309-18 pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Až z vykonaného rozsiahleho dokazovania pred súdom vyplynul záver, že nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca, a preto bol žalobca oslobodený na základe uplatnenia zásady "in dubio pro reo". V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/23/2019, z ktorého jednoznačne vyplýva, že až v priebehu konania pred súdom bola spochybnená správnosť samotného znaleckého posudku vypracovaného H. O. S., pričom súd v trestnom konaní skonštatoval, že ten bol vypracovaný nesprávne. Rovnako bol vypracovaný nesprávne aj znalecký posudok T. W. G., týkajúceho sa alkoholizmu žalobcu. Štát (orgány činné v trestnom konaní) je povinný objasňovať a vyšetrovať trestné činy a zabezpečiť postih páchatelov, a tým i ochranu spoločnosti. Prokurátor v prípade, že existujú dôkazy, ktoré dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd, musí podať obžalobu s tým, aby o vine, resp. nevine obžalovaného rozhodol súd. Štát teda v danom prípade dôvodne uplatnil legitímne právo na vedenie trestného stíhania a vzhľadom na konanie trestne stíhaného bolo aj obmedzenie jeho práv v trestnom konaní primerané vymedzenému verejnemu záujmu. Akékoľvek odškodnenie za konanie, ktoré bolo predmetom obžaloby, vykazovalo znaky podozrenia zo spáchania trestného činu, by bolo v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 OZ), pretože je absurdné a spoločensky neakceptovateľné, aby štát zaplatil za to, že mal snahu objasniť závažné protiprávne konanie. Preto ani názor, že štát automaticky nesie zodpovednosť za výsledok trestného konania nemožno akceptovať, pretože neprípustným extenzívnym spôsobom vykladá zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie, ktoré ale v tomto prípade absentuje. Prokurátor v predmetnej veci si v celom rozsahu plnil svoje zákonné povinnosti a postupoval správne a v súlade so zákonom. Zákonné predpoklady pre vznesenie obvinenia a podanie obžaloby nie sú stanovené na uplatnenie zásady "in dubio pro reo" pre prokurátora, t. z. prokurátor s ohľadom na uplatnenie tejto zásady nemôže zastaviť trestné stíhanie, ale naopak je povinný podať obžalobu a o prípadnom použití tejto zásady môže výhradne rozhodnúť len súd, čo sa v predmetnej veci aj stalo. Za nezákonné možno považovať iba také rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré už v čase jeho vydania nemalo zákonný podklad, a nie také rozhodnutie, ktoré v čase vydania spĺňalo zákonné kritériá, a teda bolo rozhodnutím zákonným a iba neskôr na základe dokazovania pred súdom bol ustálený iný právny záver. Prípadnú konštrukciu spočívajúcu v tom, že nezákonným je uznesenie o vznesení obvinenia, a to spätne s poukázaním na to, že obvinený bol spod obžaloby súdom oslobodený, nemožno akceptovať, lebo takáto konštrukcia nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Súd v napadnutom rozsudku poukázal na vyššie uvedené rozhodnutie ÚS SR, na ktoré odkázal, avšak sa nevyporiadal s uvedenou námietkou žalovaného. V danej veci súd v rozsudku iba nepresvedčivo konštatoval, že aj keď sa vedené trestné konanie javilo ako zákonné, v súlade s judikatúrou je ho potrebné považovať za nezákonné, pretože sa uplatňuje fikcia nezákonného začatia a vedenia trestného stíhania v

dôsledku právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. Označené rozhodnutie ÚS nemožno však aplikovať absolutizujúco, ale iba v kontexte s individuálnymi okolnosťami. Tými sa však súd nezaoberal. A práve na tieto individuálne okolnosti žalovaný poukazoval, keď tvrdil, že v čase podania obžaloby bol skutkový stav trestného činu preukázaný a zmenil sa až počas pojednávania pred súdom v dôsledku toho, že boli vyhotovené nesprávne a zavádzajúce znalecké posudky. S poukazom na už vyššie uvedené skutočnosti k úspešnému uplatneniu nároku na náhradu škody je potrebné súčasné (kumulatívne) splnenie všetkých zákonných podmienok – existencia nesprávneho právneho postupu, nezákonnosť rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a namietaným nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím. V danej veci nie je splnená už prvá podstatná a základná podmienka - existencia nesprávneho úradného postupu a existencia nezákonného rozhodnutia zo strany žalovaného. Žalovaný je toho názoru, že žalobca v priebehu celého konania nepreukázal jednoznačnú súvislosť medzi vzniknutou nemajetkovou ujmom a trestným stíhaním. V prvom rade je potrebné poukázať na výpoveď samotného žalobcu na pojednávaní zo dňa 08.06.2022, ktorý uviedol, že cíti ujmu a krivdy v súvislosti s manželkou. Tá klamala, ohovorila ho pred celou dedinou, cez policajtov ho vypudila z domu, čo bolo pre neho neúnosné. Celú traumou, ktorá vznikla v tomto konaní si spája žalobca práve s manželkou a nie s predmetným trestným konaním, prípadne vznik škody odvodzuje od uznesenia Okresného súdu Trenčín sp. zn. 24C 34/2017, ktorým bolo vydané neodkladné opatrenie – zákaz vstupu do rodinného domu. Podľa názoru žalobcu práve bývala manželka vykonštruovala samotné trestné oznámenie, aby mohla užívať rodinný dom, do ktorého žalobca vložil svoje finančné prostriedky a čas. Práve bývalá manželka a svokra po dedine šíria aj naďalej klamstvá voči jeho osobe, preto aj vzťah s okolím v dedine sa narušil. Taktiež svedok H. D. vo svojej výpovedi uviedol, že žalobca ako najväčšiu krivdu pociťuje práve to, že zrenovoval celý dom v C. a teraz tam nemôže ísť a bývať tam. Z jednotlivých výpovedí je zrejmé, že kamaráti mu aj naďalej verili, stretávali sa s ním. Rovnako aj jeho deti ho aj naďalej navštevovali, podporovali ho a dokonca syn chcel bývať so žalobcom. Je teda zrejmé, že vzťah žalobcu s deťmi sa nenarušil. Pokiaľ ide o vzťah žalobcu a bývalej manželky, je zrejmé, že ten bol narušený už pred uznesením o vznesení obvinenia. Poškodenie dobrého mena, narušenie rodinných vzťahov ako aj vzťahov s priateľmi nespôsobilo samotné trestné konanie, ale práve bývalá manželka a svokra svojimi konaniami a ohováraním. Nie je teda možné prikladať na ťarchu žalovaného konanie ďalších osôb, ktoré nemal schopnosť ovplyvniť a zmeniť. Žalovaný poukazuje aj na to, že T. B. U. na pojednávaní uviedol, že síce sa so žalobcom stretol skôr (keď vypracovával znalecký posudok pre samotné trestné konanie), ale ohľadom psychických problémov ho kontaktoval až v roku 2020. Pritom trestné stíhanie a vznesenie obvinenia bolo vydané dňa 18.07.2017 uznesením sp. zn. K./X-XXX-XX-XXXX. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T 129/2017 zo dňa 04.12.2018 bol obžalovaný A. B. spod obžaloby oslobodený a Krajský súd v Trenčíne na verejnom zasadnutí dňa 28.05.2019 uznesením sp. zn. 2To 23/2019 zamietol odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín ako nedôvodné. Vzhľadom na uvedené považuje vyhľadanie psychiatrickej pomoci zo strany žalobcu viac ako 5 mesiacov po skončení trestného stíhania za účelové. Taktiež sám psychiater skonštatoval, že sa u žalobcu nejedná o žiadne závažné duševné ochorenie, ale ide o reakciu na vonkajšie nepríjemné zážitky. Za tie označil T. U. okrem iného aj ťažkosti s bývalou manželkou ako aj majetkové spory s ňou. Základným predpokladom a podstatným prvkom pri náhrade škody je kauzálny nexus. Vyžaduje sa teda, aby nezákonné rozhodnutie a vznik škody boli v logickom slede tak, aby nezákonné rozhodnutie bolo príčinou vzniku škody. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Tu nesie ťarchu dôkazného bremena žalobca. Dôležité ale je to, že jednoznačne musí byť preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2005 sp. zn. 1 Cdo 16/2005). V danom prípade však nastali viaceré skutočnosti, ktoré spôsobili v prípade žalobcu škodlivý následok. V prvom rade ide o vykázanie z domu žalobcu, ktoré dosiahla jeho bývalá manželka, taktiež ohováranie jeho osoby zo strany manželky a svokry v obci, kde predtým býval a napokon aj trestné stíhanie, ktoré vykonštruovala jeho bývalá manželka. Z uvedeného je zrejmé, že sa stretlo viacero skutočností, ktoré mohli mať vplyv na žalobcu a na vznik škodlivého následku. Nie je teda správne konštatovanie súdu (bod 8.26 rozsudku), kde uviedol, že trestné stíhanie malo negatívny vplyv najmä na žalobcovu osobnosť a jeho prejavy ako aj pracovnú vyťaženosť a rovnako bola týmto zasiahnutá aj dobrá povesť žalobcu. A teda mu stanovil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 4.000,- eur. Žalovaný je toho názoru, že s poukazom na uvedené skutočnosti vyplývajúce z osobitosti prebehnutého trestného konania (najmä s prihliadnutím na to, že súd rozhodol oslobodením spod obžaloby až na základe nových znaleckých posudkov, ktoré preukázali, že pôvodne boli vyhotovené nesprávne), by priznanie uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bolo v rozpore s dobrými mravmi ako súhrnu etických, všeobecne uznávaných a udržiavacích zásad, ktorých zohľadnenie dovoľuje súdu rozhodovať praeter legem alebo dokonca až

contra legem. Taktiež v predmetnom konaní nijakým spôsobom nebolo preukázané žalobcom, že jedine postupom orgánov činných v trestnom konaní vznikli následky v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom živote. Priznanie nemajetkovej ujmy pritom nemôže vychádzať iba z abstraktných tvrdení a subjektívnych pocitov žalobcu. Žalovaný je tiež toho názoru, že v tomto špecifickom prípade náhrady škody nie je dôvod, aby žalovaný uhradil všetky náklady, ktoré vynaložil žalobca v trestnom konaní na svoju obhajobu. Žalovaný nepovažuje za účelne vynaložené trovy spočívajúce v poplatku za odborné vyjadrenie - M. H. N. D., poplatok za znalecký posudok – P. Q. N.. Súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval podľa § 255 ods. 2 CSP. Súd nesprávne aplikoval na náhradu trov konania ustanovenie § 255 CSP, keďže je vylúčené, aby žalobca mal úspech 100 %, ak mu nebol priznaný celý uplatnený nárok. Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že súdy v obdobnej veci postupujú podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku a to tak, že určí, že obe sporové strany boli v konaní rovnako úspešné, a preto rozhodol o tom, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. (rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 13 C/12/2020), prípadne súd rozhodne o trovách konania podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 256 ods. 1 CSP tak, že strane, ktorá mala v konaní väčší úspech súd prizná náhradu trov konania podľa úspechu v spore (rozsudok Okresného súdu Partizánske sp. zn. 5C/26/2019, Okresného súdu Prievidza sp. zn. 6C 27/2019). Podľa názoru žalovaného teda súd pri určovaní trov konania vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Taktiež výroky III. a IV. sú podľa názoru žalovaného aj nevykonateľné, nakoľko nie je možné v tomto konaní určiť výpočet trov konania. Nie je zrejmé, či pri uplatnených úkonoch právnej služby v konaní sa bude vychádzať v rozsahu 75,14 % alebo 100 % a ktoré úkony možno priradiť k úkonom v časti o náhradu škody a ktoré k úkonom v časti náhrady o nemajetkovú ujmu. Vzhľadom na tieto skutočnosti navrhoval, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a návrh zamietol v celom rozsahu po prípade, aby ho zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

8. Žalobca podal odvolanie proti vo výrokom I., II. a III. a navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť mu sumu 4.148,02 eur titulom náhrady škody a sumu 10.000 eur, pozostávajúcu z náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a aby mu priznal nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu škody v rozsahu 100 %. Vo zvyšnej časti t.j. vo výroku IV. navrhoval napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zároveň navrhoval, aby mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Rozsudok súdu I. inštancie napáda o.i. v časti týkajúcej sa výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch a v časti týkajúcej sa výšky náhrady škody z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd I. inštancie postupoval správne, keď mu výrokom IV. napadnutého rozsudku priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %, nakoľko základ jeho nároku bol preukázaný a priznaný, a teda možno skonštatovať, že bol vo veci o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch úspešný, pričom výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu. Naopak, nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý mu vo výroku III. napadnutého rozsudku priznal nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu škody len v rozsahu 75,14%. Nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý v bode 8.16 rozsudku uvádza, že čo sa týka jednotlivých úkonov rozporovaných žalovaným: Príprava a prevzatie právneho zastúpenia vr. prvej porady s klientom zo dňa 09.02.2018 uplatnenej B. B. R., súd sa stotožnil s námietkou žalovaného, ohľadne duplicitne uplatneného úkonu právnej služby, nakoľko tento si uplatnil B. S., pričom súd mu náhradu za tento úkon nepriznal. V súvislosti s uvedeným poukazuje na skutočnosť, že tento úkon bol vykonaný účelne, nakoľko ako nový PZ žalobcu sa B. R. musel v trestnom konaní nanovo oboznámiť s novými skutočnosťami, pričom najmä na základe toho zaujal úplne odlišný spôsob jeho obhajoby v trestnom konaní, ktorý napokon viedol aj k jeho oslobodeniu. Zmena obhajcu teda bola dôvodná a je to a bolo to jeho právom. Je potrebné zmenu obhajoby vyhodnocovať v širších súvislostiach. Nový obhajca spis preštudovať musel a na podklade preštudovania sa rozhodol k vyhotoveniu ako odborného vyjadrenia, tak znaleckého posudku. S ohľadom na všetky okolnosti sa nepodarilo žalovanému preukázať účelné navyšovanie trov obhajoby ako uvádzal, no napriek tomu mu úkon priznaný nebol. Návrh na vypracovanie odborného vyjadrenia r. 2018 a návrh na vypracovanie ZP r. 2018, má zato, že tieto úkony rovnako ako ostatné, možno v danom prípade považovať za úkony právnej služby, pričom súdom I. inštancie mu mali byť priznané. Samotnému návrhu predchádza vždy telefonická konzultácia, popis a overovanie si dostupnosti jednotlivých znalcov. Aj úkon samotná žiadosť je teda potrebné vyhodnocovať v kontexte celej kauzy a aj s ohľadom na obsah samotnej žiadosti a výsledok takejto žiadosti. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, súhlasí so závermi súdu prvej inštancie, ktorý v bode 8.22 napadnutého rozsudku skonštatoval, že v tomto prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a teda je nutné priznať mu nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Súd prvej inštancie postupoval správne, keď mal z vykonaného dokazovania za preukázané (viď. bod 8.23 rozsudku), že mu ujma vznikla tým, že trestné stíhanie mu spôsobilo zdravotné problémy v psychickej oblasti. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané /bod 8.25/, že trestné stíhanie mu spôsobilo intenzívny stres, z trestného stíhania bol nervózny, stratil chuť do života, trpí nespavosťou, nemá chuť spoločensky žiť, komunikovať o bežných veciach, tráviť čas s priateľmi, podnikat' spoločné aktivity a pod. (neuvádza sa strata bývania, iné žaloby na jeho osobu...). Bez povšimnutia nemôže ostať ani tá skutočnosť, že z vykonaného dokazovania (konkrétne z výpovedí svedkov) vyplynulo, že v obci, v ktorej žil, ho ľudia v súvislosti s uvedeným trestným stíhaním ohovárali a mali ho za alkoholika a tyrana. Jeho dcéru dokonca ľudia z obce zastavovali na ulici a pýtali sa jej, či je pravda, že bil jej mamu. Dookola musí on a jeho deti vysvetľovať, že to tak nebolo. Uvedeným trestným stíhaním voči jeho osobe bez pochýb utrpela jeho dobrá povesť v obci. V rozsudku je opomenuté, že bol nútený opustiť rodinný dom, ktorého je spoluvlastníkom a do dnešného dňa býva u svojich rodičov. Práve obžaloba bola dôvodom, pre ktorý mu bolo zakázané do nehnuteľnosti vstúpiť (neodkladné opatrenie) a čakalo sa dlhé roky na ukončenie konania trestného. Boli podané viaceré žaloby (vrátenie daru, vylúčenie z užívania nehnuteľnosti...), kde sa dookola opakovalo, že je násilník a je podaná na jeho osobu obžaloba. V úprave styku so synom sa zneužívalo trestné konanie a bola snaha zamedziť mu stretávaniam sa aj so synom (tvrdili, že syn má tiky a pocikáva sa). Takto nastala situácia, že nebol v dome ktorého je spoluvlastník 6 rokov a žije s rodičmi a stále sa musel brániť v súdnych konaniach. Tento fakt sa v rozhodnutí nespomína a nevie ako sa s týmto súd vyporiadal a ako túto skutočnosť a ujmu jemu spôsobenú súd vyhodnotil čo samo o sebe robí rozhodnutie nepreskúmateľným. Ďalej sa okresný súd zaoberal výškou nemajetkovej ujmy, kedy v bode 8.27 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že výška peňažného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu vo výške 4.000 eur je primeraná vzhľadom na ujmu, ktorá mu vznikla. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy pritom súd vychádzal najmä z rozhodovacej činnosti iných súdov, ktorá ako súd prvej inštancie uvádza, je ešte značne rozkolísaná. Nižšie poukazuje na rozhodnutia súdov v obdobných veciach, kde bola žalobcom priznaná niekoľkonásobne vyššia suma titulom nemajetkovej ujmy: Okresný súd Vranov nad Topľou sp. zn. 3C/68/2016 dňa 22.02.2019, rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Co/186/2017 dňa 22.05.2018. V súvislosti s vyššie uvedeným súdnym rozhodnutím, ktorým bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma v sume 5.000 eur poukazuje na tú skutočnosť, že žalobcovi bola predmetná suma priznaná bez toho, aby mal súd v danej veci za preukázané, že došlo do zásahu osobnostných práv žalobcu, pričom súd pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal len zo všeobecnej premisy, že trestné stíhanie je pre netrestaného človeka traumatizujúcim zážitkom, pričom zasiahne jeho život v každej oblasti. Naopak, jemu bola súdom priznaná titulom nemajetkovej ujmy len čiastka 4.000 eur, pričom v jeho prípade mal súd za preukázané, že mu ujma vznikla tým, že trestné stíhanie mu spôsobilo zdravotné problémy v psychickej oblasti, že trestné stíhanie mu spôsobilo intenzívny stres, z trestného stíhania bol nervózny, stratil chuť do života, trpí nespavosťou, nemá chuť spoločensky žiť, komunikovať o bežných veciach, tráviť čas s priateľmi, podnikat' spoločné aktivity a doposiaľ navštevuje psychiatrickú ambulanciu T. U. a 6 rokov sa nedostal do nehnuteľnosti, ktorú v 1/2 vlastní a túto obýva údajná poškodená s jej matkou, ktorá bola v trestnom konaní svedkom. So závermi súdu I. inštancie ohľadne výšky nemajetkovej ujmy nesúhlasí, pričom má zato, že suma 4.000 eur je v danom prípade neprimerane nízka a neadekvátna ujme, ktorá mu bola spôsobená v rodinnom, v spoločenskom živote a na jeho psychike, čo malo za následok to, že doteraz navštevuje psychiatrickú ambulanciu T. U. a býva u svojich rodičov. Vzhľadom na vyššie uvedené nemožno súhlasiť so závermi súdu I. inštancie, ktorý skonštatoval, že náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 eur je v danom prípade dostačujúca. Samotný fakt, že nevinnému človeku reálne hrozí 7 ročný trest za vec, o ktorej vie, že je vykonštruovaná jeho bývalou manželkou, je silným dôvodom na priznanie vyššej nemajetkovej ujmy ako 4.000 eur, nehovoriac o iných dôležitých dôvodoch, ktoré popisuje. S ohľadom na okolnosti trestného konania, ako i vzhľadom na ujmu v rodinnom, v osobnom i v spoločenskom živote a najmä s poukazom na jeho nepriaznivý psychický stav, považuje sumu len 4.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za neprimerane nízku a sumu 10.000 eur, ktorú požadoval, považuje za primeranú všetkým okolnostiam prípadu.

9. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v danej veci v plnom rozsahu pridrižiava podaného odvolania zo dňa 05.12.2022. Podľa názoru žalovaného súd nesprávne aplikoval na náhradu trov konania ustanovenie § 255 CSP, keďže je vylúčené, aby žalobca mal úspech 100 %, ak mu nebol priznaný celý uplatnený nárok. Výroky III. a IV. sú podľa názoru žalovaného nevykonateľné, nakoľko nie je možné v tomto konaní určiť výpočet trov konania. Nie je zrejmé, či pri uplatnených úkonoch právnej služby v tomto konaní sa bude vychádzať v rozsahu 75,14 % alebo 100 % a ktoré úkony možno priradiť k úkonom v časti o náhradu škody a ktoré k úkonom v časti náhrady o nemajetkovú ujmu. Úkon

právnej služby, príprava a prevzatie vr. prvej porady s klientom zo dňa 09.02.2018 uplatnenej B. B. R. ml. si uplatnil aj predchádzajúci právny zástupca B. F. S. dňa 21.07.2017. Žalovaný nespochybňuje právo účastníka konania na výmenu advokáta v konaní, pretože v zmysle § 20 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, každý má právo na poskytnutie právnych služieb a môže o ne požiadať ktoréhokoľvek advokáta. To však neznamená, že neúspešný účastník konania je povinný nahradiť všetky trovy predstavujúce odmenu ďalšieho advokáta. Aj keď v zmysle § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. odmena advokátovi patrí aj za úkon, spočívajúci v prevzatí a príprave zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, túto časť odmeny nemožno považovať za účelne vynaložené trovy v prípade, ak účastník konania bez vážneho dôvodu vymenil advokáta (o takýto vážny dôvod by mohlo ísť vtedy, ak predchádzajúci advokát napr. ukončil advokátsku činnosť). Týmto spôsobom totiž dochádza k navýšeniu trov konania, pričom neúspešný účastník by hradil duplicitne tie isté trovy konania. Nemožno tak spravodlivo žiadať, aby úspešný účastník mal právo na náhradu uvedených „duplicitných“ trov konania. Týmto postupom narastajú trovy, čo nemožno považovať za trovy účelne vynaložené. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MObdo V 21/2007. Rovnako žalovaný považuje za neúčelné aj vynaložené trovy spočívajúce v návrhoch na vypracovanie odborného vyjadrenia z roku 2018, Návrh na vypracovanie ZP z roku 2018 (vyúčtované B. B. R. ml.) podľa názoru žalovaného ide o snahu novo zvoleného právneho zástupcu o umelé navýšovanie trov právneho zastúpenia, pričom všetky názory, návrhy na doplnenie dokazovania a vyjadrenia bolo možné vykonať v priebehu hlavného pojednávania, ktorého sa aj žalobca aj právny zástupca zúčastnil. Práve za účasť na pojednávaní je priznaná odmena a náhrada právneho zástupcovi, kde by mal vystupovať aktívne a predkladať svoje návrhy a nie až dodatočne v písomných vyhotoveniach po pojednávaní, pričom by mu bola opakovane priznaná odmena za úkony. Vo svojom podanom odvolaní žalobca taktiež poukazuje na to, že súd ponechal bez povšimnutia skutočnosť, že bol nútený opustiť rodinný dom a do dnešného dňa býva u svojich rodičov, že voči nemu boli podané viaceré žaloby (vrátenie daru, vylúčenie z užívania nehnuteľnosti). Rovnako tak aj to, že v obci, kde žil, ho ľudia ohovárali a mali ho za alkoholika a tyrana. Žalovaný je toho názoru, že žalobca v priebehu celého konania nepreukázal jednoznačnú súvislosť medzi vzniknutou nemajetkovou ujmom a trestným stíhaním. V prvom rade je potrebné poukázať na výpoveď samotného žalobcu na pojednávaní zo dňa 08.06.2022, ktorý uviedol, že cíti ujmu a krivdy v súvislosti s manželkou. Tá klamala, ohovorila ho pred celou dedinou, cez policajtov ho vypudila z domu, čo bolo pre neho neúnosné. Celú traumy, ktorá vznikla v tomto konaní si spája žalobca práve s manželkou a nie s predmetným trestným konaním, prípadne vznik škody odvodzuje od uznesenia Okresného súdu Trenčín sp. zn. 24C/34/2017, ktorým bolo vydané neodkladné opatrenie – zákaz vstupu do rodinného domu. Podľa názoru žalobcu práve bývala manželka vykonštruovala samotné trestné oznámenie, aby mohla užívať rodinný dom, do ktorého žalobca vložil svoje finančné prostriedky a čas. Práve bývalá manželka a svokra po dedine šíria aj naďalej klamstvá voči jeho osobe, preto aj vzťah s okolím v dedine sa narušil. Súd v napadnutom rozsudku bodu 8.24 uviedol, že bral do úvahy aj vyššie uvedené námietky žalovaného, a teda ujma žalobcovi vznikla nielen trestným stíhaním, ale aj konaním jeho manželky, ktorá ho mala v obci očierňovať. V horeuvedenom kontexte vyjadrenia v argumentačných podrobnostiach odkazuje na podané odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie zo strany žalovaného zo dňa 05.12.2022, v zmysle ktorého aj žiada odvolací súd rozhodnúť.

10. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovaného v odvolaní z 05.12.2022, kde uvádza, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je založený na nesprávnom právnom posúdení veci, vydaný v rozpore so zákonom, za stavu neexistencie zákonných podmienok priznania nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Naopak, súhlasí so závermi súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku v bode 8.9. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní argumentuje, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné, poukazujúc pritom na rozhodnutie ÚS SR, s uvedeným sa správne vysporiadal i samotný súd I. inštancie v napadnutom rozsudku v bode 8.11. Ďalej okresný súd v súvislosti s uvedeným správne podotkol, že zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Teda aj keď trestné stíhanie sa v čase, keď bolo vedené javilo ako zákonné v súlade s ustálenou judikatúrou ho treba považovať za nezákonné, pretože sa uplatňuje fikcia nezákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania práve v dôsledku právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. Bolo v možnostiach OČTK ako aj žalovaného, aby dal vyhotoviť v trestnom konaní iný znalecký posudok. Návrh obhajoby na vykonanie takéhoto dôkazu bol zamietnutý. Pritom znalecký posudok znalca S., bol na prvý pohľad neštandardne vyhotovený. Z uvedených dôvodov je jednoznačne preukázané, že ak by postupoval žalovaný iným spôsobom a nebolo iba snahou podať obžalobu, vykonal dokazovanie

aj v prospech žalobcu mohli byť následky miernejšie. Na rozdiel od žalovaného má rovnako ako súd prvej inštancie zato, že v danej veci boli jednoznačne kumulatívne splnené nasledovné predpoklady pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu spôsobenej škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to nesprávny úradný postup štátneho orgánu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Nemožno tiež súhlasiť s tvrdením žalovaného, ktorý v odvolaní uvádza, že z vykonaného dokazovania malo vyplynúť, že celú traumu, ktorá vznikla v tomto konaní si spája žalobca práve s manželkou a nie s predmetným trestným konaním. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď mal z vykonaného dokazovania za preukázané (viď. bod 8.23 rozsudku), že mu ujma vznikla tým, že práve trestné stíhanie mu spôsobilo zdravotné problémy v psychickej oblasti. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané /bod 8.25/, že trestné stíhanie mu spôsobilo intenzívne stres, z trestného stíhania bol nervózny, stratil chuť do života, trpí nespavosťou, nemá chuť spoločensky žiť, komunikovať o bežných veciach, tráviť čas s priateľmi, podnikáť spoločné aktivity a pod. Bez povšimnutia nemôže ostať ani tá skutočnosť, že z vykonaného dokazovania (konkrétne z výpovedí svedkov) vyplynulo, že v obci, v ktorej žil ho ľudia v súvislosti s uvedeným trestným stíhaním ohovárali a mali ho za alkoholika a tyrana. Jeho dcéru dokonca ľudia z obce zastavovali na ulici a pýtali sa jej, či je pravda, že bil jej mamu. Dookola musí on a jeho deti vysvetľovať, že to tak nebolo. Uvedeným trestným stíhaním voči jeho osobe bez pochyb utrpela jeho dobrá povesť v obci. T. U. navštevuje pravidelne od ich prvého stretnutia, ktoré sa uskutočnilo za účelom vypracovania znaleckého dokazovania a návštevy prebiehajú aj toho času. Pred jeho zaevidovaním do evidencie pacienta prebehli dve, možno aj tri konzultácie s T. U., aby sa nastavila vhodná liečba, aby zistil, či ho zoberie ako pacienta. Až po týchto prvotných konzultáciách i ostal evidovaný ako pacient a až z tohto dátumu 22.01.2020 je aj lekársky záznam, keďže už bol vedený ako pacient u doktora. Nevie, z čoho konkrétne má vyplývať záver žalovaného o účelovosti vyhľadania odbornej pomoci, ak táto stále prebieha. Nie je pravda, že by začal návštevy až po 5 mesiacoch. Pravda je taká ako už uviedol, že sa s T. U. stretáva pravidelne od ich prvého stretnutia minimálne raz za pol roka. K jednotlivým dátumom a údajnej účelovosti uvádza, vo veci bolo podané aj dovolanie a NS SR rozhodol až v polke júna 2021. Návštevy psychiatra prebiehali, bez ohľadu na to, ako NS SR rozhodne a pokračujú stále. Nikdy nekonal účelovo, čo nakoniec uviedol aj T. U. v závere jeho výsluchu. Súd prvej inštancie v bode 8.12 správne uviedol, že ďalšou podmienkou vzniku zodpovednosti za škodu vrátane jeho práva na uhradenie nemajetkovej ujmy v peniazoch je existencia škody a vznik nemajetkovej ujmy. Škodou rozumieme zníženie majetku, ku ktorému by nebyť nezákonného rozhodnutia nedošlo. Súd mal v konaní správne za preukázané, že uhradil obhajcovi B. B. R. a B. S. spolu sumu vo výške 4.148,02 eur titulom trov obhajoby. Súd prvej inštancie správne v napadnutom rozhodnutí uviedol, že nakoľko išlo o trovy obhajoby v trestnom konaní, z ktorého si žalobca uplatňuje náhradu škody, je daná aj príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, nakoľko nebyť jeho obvinenia, nemusel by vynaložiť náklady na obhajobu. Z uvedeného vyplýva, že základ nároku na náhradu škody spočívajúcej v uhradených trovách obhajoby je daný, nakoľko tu je nezákonné rozhodnutie. Vznik škody - zmenšenie majetku, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, podanie riadneho opravného prostriedku proti tomuto nezákonnému rozhodnutiu ako i uplatnenie nároku u štátu. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní v čl. III uvádza, že nepovažuje za účelne vynaložené trovy spočívajúce v poplatku za odborné vyjadrenie - Ústavu pre znaleckú činnosť a poplatok za znalecký posudok - P. Q. N., k tomuto spochybneniu zo strany žalovaného sa nevie bližšie vyjadriť, nakoľko žalovaný nekonkretizuje, z akého dôvodu nepovažuje uvedené poplatky za účelne vynaložené. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď ním uhradený poplatok za odborné vyjadrenie v sume 454,18 eur pre M. H. N. D. L. H. O. H., spol. s.r.o. vyhodnotil ako účelný a hospodárny výdavok. Tento dôkaz bol vykonaný v trestnom konaní a súd ho pri rozhodovaní a oslobodení žalobcu spod obžaloby vzal do úvahy. Pokiaľ ide o poplatok za znalecký posudok v sume 700 eur pre P. Q. N., E., tieto náklady súd taktiež správne vyhodnotil ako účelné a hospodárne. Súd prvej inštancie v bode 8.16 rozsudku správne skonštatoval, že ide o poplatok za znalecký posudok vypracovaný na jeho žiadosť resp. na žiadosť obhajcu o jeho závislosti od alkoholu. Súd prvej inštancie ďalej správne uviedol, že tento ZP významným spôsobom v trestnom konaní vypovedal o osobnosti žalobcu a vyvrátil tvrdenia o jeho závislosti a následnej agresivite, predkladané poškodenou v trestnom konaní, čo napokon viedlo k oslobodeniu. Bolo na rozhodnutí OČTK a žalovaného, aby v konaní samotnom vyhotovili znalecký posudok (mimo ZP S.), čo však nepovažovali za potrebné. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď mu výrokom IV. napadnutého rozsudku priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %, nakoľko základ nároku bol preukázaný a priznaný, a teda možno skonštatovať že bol vo veci o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch úspešný, pričom výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu. Poukazuje na tú skutočnosť, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť v konaniach, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch

nepôjde o procesne neúspešného žalobcu ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Žalobcu totiž nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Keďže mal v danej veci plný úspech, čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu, je možné považovať ho za plne procesne úspešného podľa § 255 ods. 1 CSP.

11. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že z vyjadrenia žalovaného, ktoré mu bolo doručené ako reakcia na jeho odvolanie sa neuvádza nič nové, iné ako už uvádzané bolo a teda sa nemá už k čomu viac vyjadrovať.

12. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich doterajších vyjadrení. Je toho názoru, že k úspešnému uplatneniu nároku na náhradu škody je potrebné súčasné (kumulatívne) splnenie všetkých zákonných podmienok – existencia nesprávneho právneho postupu, nezákonnosť rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a namietaným nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím. V danej veci nie je splnená už prvá podstatná a základná podmienka - existencia nesprávneho úradného postupu a existencia nezákonného rozhodnutia zo strany žalovaného. Rovnako nepreukázal ani existenciu jeho nemajetkovej ujmy a nadväzne na to príčinnej súvislosti medzi uplatnenou škodou a nesprávnym úradným postupom, neuniesol dôkazné bremeno.

13. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že rovnako ako žalovaný, i on sa v danej veci pridrižiava všetkých svojich doterajších vyjadrení a právnych podaní. Nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že v danej veci nie je splnená už prvá podstatná a základná podmienka k úspešnému uplatneniu nároku na náhradu škody, a to existencia nesprávneho úradného postupu a existencia nezákonného rozhodnutia zo strany žalovaného. Na rozdiel od žalovaného má rovnako ako súd prvej inštancie zato, že v danej veci boli jednoznačne kumulatívne splnené nasledovné predpoklady pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu spôsobenej škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to nesprávny úradný postup štátneho organu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ako uviedol v samotnom odvolaní, súhlasí so závermi súdu prvej inštancie v bode 8.9 rozsudku. Taktiež nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, ktorý opätovne vo vyjadrení uvádza, že údajne nepreukázal ani existenciu jeho nemajetkovej ujmy a že nadväzne na to v príčinnej súvislosti medzi uplatnenou škodou a nesprávnym úradným postupom, neuniesol dôkazné bremeno. Naopak, na rozdiel od žalovaného je rovnako ako súd prvej inštancie toho názoru, že uvedené v konaní dostatočne preukázal, čo podrobne zdôvodnil i v podanom odvolaní. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď mal z vykonaného dokazovania za preukázané (viď. bod 8.23 rozsudku), že mu ujma vznikla tým, že práve trestné stíhanie mu spôsobilo zdravotné problémy v psychickej oblasti. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané /bod 8.25/, že trestné stíhanie mu spôsobilo intenzívny stres, z trestného stíhania bol nervózny, stratil chuť do života, trpí nespavosťou, nemá chuť spoločensky žiť, komunikovať o bežných veciach, tráviť čas s priateľmi, podnikáť spoločné aktivity a pod. Súd prvej inštancie v bode 8.12 správne uviedol, že ďalšou podmienkou vzniku zodpovednosti za škodu vrátane jeho práva na uhradenie nemajetkovej ujmy v peniazoch je existencia škody a vznik nemajetkovej ujmy. Škodou rozumieme zníženie majetku, ku ktorému by nebyť nezákonného rozhodnutia nedošlo. Súd mal v konaní správne za preukázané, že uhradil obhajcovi B. B. R. a B. S. spolu sumu vo výške 4.148,02 eur titulom trov obhajoby. Súd prvej inštancie správne v napadnutom rozhodnutí uviedol, že nakoľko išlo o trovy obhajoby v trestnom konaní, z ktorého si žalobca uplatňuje náhradu škody, je daná aj príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, nakoľko nebyť jeho obvinenia, nemusel by vynaložiť náklady na obhajobu. Z uvedeného vyplýva, že základ nároku na náhradu škody spočíva v uhradených trovách obhajoby je daný, nakoľko tu je nezákonné rozhodnutie, vznik škody - zmenšenie majetku, príčinná súvislosť medzi nezákonných rozhodnutím a škodou, podanie riadneho opravného prostriedku proti tomuto nezákonnému rozhodnutiu ako i uplatnenie nároku u štátu.

14. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch I. a II. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP a v napadnutej časti vo výrokoch III. a IV. je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmeniť.

15. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu G. H. E. F., ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

16. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní

17. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

18. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcovi pri výkone verejnej moci čiastočne vyhovel, žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 3.632,46 eur titulom náhrady škody a sumu 4.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, a to všetko do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu, pokiaľ išlo o uplatnený nárok presahujúci žalobcovi prisúdenú náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu škody v rozsahu 75,14 % a žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %.

19. Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy SR podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Za predpoklady pre priznanie takejto náhrady škody podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa považuje okrem iného vydanie nezákonného rozhodnutia a tiež jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Tieto podmienky sú splnené iba vtedy, ak je vydané rozhodnutie následne zrušené na to príslušným orgánom práve z dôvodu nezákonnosti. Z takéhoto zrušujúceho rozhodnutia potom musí byť dôvod zrušenia skoršieho rozhodnutia (jeho nezákonnosť) zrejmý (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 25/2011). Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré skončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté.

20. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody vo výške 4.148,02 eur (titulom trov obhajoby) a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur titulom nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, na základe ktorého sa viedlo trestné stíhanie. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia PZ, v Trenčíne, odbor kriminálnej polície sp. zn. K./1- L. zo dňa 18.07.2017 bolo proti žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Proti predmetnému uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry v Trenčíne 2Pv 436/17/3309-8 zo dňa 27.07.2017 zamietnutá podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodná. Okresná prokuratúra Trenčín podala v predmetnej trestnej veci na Okresný súd Trenčín dňa 11.10.2017 obžalobu, pričom konanie bolo vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 4T/129/2017. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/129/2017 zo dňa 04.12.2018 bol žalobca spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 2To/23/2019 odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín podané v neprospech obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 04.12.2018 sp. zn. 4T/129/2017 zamietol ako

nedôvodné. Prvá námestníčka generálnej prokuratúry SR podala dňa 13.12.2018 podnet ministrovi spravodlivosti SR na podanie dovolania proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/23/2019. Následne dňa 22.01.2020 bolo podané dovolanie Ministra spravodlivosti SR proti uneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/23/2019 v neprospech obvineného A. B.. O podanom dovolaní rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3Tdo/33/2020 zo dňa 02.06.2021 tak, že dovolanie ministra spravodlivosti SR zamietol.

21. Žalovaný v odvolaní namietal, že právoplatné oslobodenie žalobcu spod obžaloby automaticky neznamená, že vznesenie obvinenia bolo nezákonným rozhodnutím, keď právoplatné uznesenie o vznesení obvinenia nebolo nikdy zrušené, ani zmenené príslušným orgánom, preto pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody v danom prípade absentuje právny titul, a to existencia nezákonného rozhodnutia. Odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného za nedôvodné a konštatuje, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, ktoré sa skončilo zastavením alebo oslobodením spod obžaloby s tým, že ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov právo na náhradu škody, vrátane nároku na náhrady nákladov na trovy obhajoby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom sa v konaní o náhrade škody nevyžaduje rozhodnutie o nezákonnosti trestného stíhania, ale postačuje právoplatný oslobodzujúci rozsudok. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorý sa jej nemôže zbaviť. Neposudzuje sa správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniel. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010). Je možné súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013, na ktoré poukázal žalovaný). Ako však bolo uvedené vyššie zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Teda aj keď sa trestné stíhanie v čase, keď bolo vedené, javilo ako zákonné v súlade s ustálenou judikatúrou, treba takéto trestné stíhanie považovať za nezákonné, pretože sa uplatňuje fikcia nezákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania práve v dôsledku právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. Z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Na podporu svojich tvrdení odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 MCdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010, podľa ktorého pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, prípadne preto, že skutok nie je trestným činom, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného konania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Ďalej odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 540/2016 zo dňa 13.12.2016, v zmysle ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade je daná zodpovednosť štátu za vzniknutú škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., keď existencia nezákonného rozhodnutia je nepochybná, nakoľko voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa Prezídia PZ, v C., odbor kriminálnej polície sp. zn. K./1-L. zo dňa 18.07.2017 a žalobca bol oslobodený spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/129/2017 zo dňa 04.12.2018, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/23/2019 zo dňa 28.05.2019.

22. Ďalej sa odvolací súd zaoberal námietkami zo strany žalobcu vo vzťahu k jednotlivým úkonom právnej pomoci, ktorých náhradu si v tomto konaní žalobca uplatnil a neboli mu súdom prvej inštancie priznané ako aj námietkami žalovaného vo vzťahu k jednotlivým úkonom právnej pomoci, ktorých náhradu si v tomto konaní žalobca uplatnil a boli mu súdom prvej inštancie priznané.

23. Z ustanovenia § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený má nárok na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s konaním, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, z čoho potom vyplýva, že súčasťou škody, za ktorú štát v režime daného zákona zodpovedá sú účelne vynaložené trovy konania, ktoré musel poškodený vynaložiť k odstráneniu nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu a ktorých náhrada nebola v rámci procesných predpisov ovládajúcich konanie, v ktorom došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo k nesprávne úradnému postupu možná. Zmyslom tejto úpravy je umožniť náhradu trov smerujúcich k zrušeniu, k zmene alebo k náprave protiprávneho stavu, ktorých vynaložením by inak nebolo v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia alebo nesprávnym úradným postupom. Spôsob a rozsah náhrady škody sú upravené v § 17 a § 18 zákona č. 514/2003 Z. z. Uhrádza sa nielen skutočná škoda, ale aj ušlý zisk, s výnimkou prípadov, ak osobitný právny predpis (vo vzťahu špeciality) ustanovuje inak (§ 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.). Náhrada škody pritom zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Tropy konania zahŕňajú trovy právneho zastúpenia, trovy znaleckého dokazovania, s výnimkou nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody. Vo všeobecnosti možno trovami konania rozumieť „náklady resp. finančné výdavky subjektov, ktoré sa na konaní zúčastňujú a ktoré sú vynaložené na úkony súvisiace s konaním. Trovami konania môžu byť výdavky na poštovné, odmenu znalca, prekladateľa, svedočné a podobne. Obvinený znáša trovy a výdavky spojené so zvolením obhajcu, vrátane odmeny dohodnutej medzi ním a advokátom (§ 553 ods. 1 Trestného poriadku). V súvislosti s touto náhradou trov konania ide o zásadu, že sa priznáva len náhrada trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Z uvedeného pravidla vyplýva, že sa uhrádzajú len účelne, či dôvodne vynaložené náklady v konaní, a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil, pritom záleží na účastníkovi samotnom, aké finančné prostriedky na svoju obranu v súdnom konaní vynaloží. Treba preto uplatniť obmedzenie v tom zmysle, že pre účely náhrady škody sa musí jednať o náklady na obhajobu vynaložené účelne. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne.

24. Súd prvej inštancie v odôvodnení v bodoch 8.15 až 8.19 svojho rozhodnutia komplexne, dôsledne a precízne špecifikoval každý jeden úkon právnej pomoci obhajcu (advokáta) B. R. a B. S., správne sa vysporiadal s jednotlivými úkonmi právnej služby vo vzťahu k účelnosti vynaložených nákladov na obhajobu. Žalovaný v odvolaní namietal, že nepovažuje za účelne vynaložené trovy spočívajúce v poplatku za odborné vyjadrenie - M. H. N. D., poplatok za znalecký posudok – P. Q. N.. Odvolací súd sa však stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, keď tieto náklady vyhodnotil ako účelné a hospodárne (žalobca preukázateľne uhradil tento poplatok), pričom predmetom odborného vyjadrenia bolo vyjadrenie sa k znaleckému posudku XX/XXXX H. O. S., tento dôkaz bol riadne vykonaný v trestnom konaní a súd ho pri rozhodovaní o oslobodení žalobcu spod obžaloby vzal do úvahy. Rovnako poplatok za znalecký posudok v sume 700 eur pre P. Q. N., E. súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako účelný a hospodárny, nakoľko ide o poplatok za znalecký posudok vypracovaný na žiadosť žalobcu resp. jeho obhajcu, o závislosti obžalovaného od alkoholu, pričom tento znalecký posudok významným spôsobom v trestnom konaní vypovedal o osobnosti žalobcu a vyvrátil tvrdenia o jeho závislosti a následnej agresivite, predkladané poškodenou v trestnom konaní, čo napokon viedlo k oslobodeniu žalobcu. Preto odvolací súd námietky žalovaného uvádzané v odvolaní nepovažoval za opodstatnené. Žalobca v odvolaní namietal nepriznanie uplatnených trov právneho zastúpenia advokátom B. R., a to príprava a prevzatie právneho zastúpenia vr. prvej porady s klientom zo dňa 09.02.2018, nakoľko podľa žalobcu bol tento úkon vykonaný účelne, nakoľko ako nový PZ žalobcu sa B. R. musel v trestnom konaní nanovo oboznámiť s novými skutočnosťami, pričom najmä na základe toho zaujal úplne odlišný spôsob jeho obhajoby v trestnom konaní, ktorý napokon viedol aj k jeho oslobodeniu. Odvolací súd sa však rovnako aj v tejto časti stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že za tieto úkony nemožno priznať odmenu advokátovi, nakoľko nejde o účelne vynaložené trovy konania, nakoľko ide o duplicitne uplatnený úkon právnej služby a tento si uplatnil už B. S.. Súd prvej inštancie správne ďalej uviedol, že žalobca mal nepochybne právo v trestnom konaní zmeniť obhajcu, išlo o jeho slobodné rozhodnutie, avšak náklady na opätovné prevzatie právneho zastúpenia nemožno dávať k náhrade žalovanému, nakoľko tento úkon právnej služby sa vzťahuje vždy len na prvé prevzatie právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom. Súd prvej inštancie preto správne náhradu za tieto úkony žalobcovi nepriznal. Súd prvej inštancie rovnako správne nepriznal uplatnené trovy za návrh na vypracovanie odborného vyjadrenia r. 2018 a návrh na vypracovanie ZP r. 2018, správne tieto úkony nepovažoval za úkony právnej služby, nakoľko nesmerovali voči súdu a ich obsahom nebola argumentácia smerujúca k bráneniu práv

žalobcu ako obvineného, nakoľko ide o administratívne úkony adresované tretím subjektom. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie teda správne nepriznal žalobcovi nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za uvedené jednotlivito namietané úkony.

25. V ďalšom odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti výroku I. o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže odvolacie námietky týkajúce sa nemajetkovej ujmy smerovali zo strany žalobcu, ako aj žalovaného. Predmetom posudzovania bola primeranosť výšky žalobcovi priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej žalobcovi zásahom do jeho osobnostných práv nezákonným rozhodnutím. V posudzovanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že došlo k nezákonnému rozhodnutiu súdu, a to vzneseniu obvinenia a trestnému stíhaniu, v dôsledku ktorého bol žalobca trestne stíhaný od 18.07.2017, kedy bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ako i skutočnosť, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

26. Podľa § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

27. Nemajetková ujma je taká ujma, ktorá sa premieťa do psychickej sféry subjektu a jej zmyslom je zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu a poskytnutie účinnej ochrany osobnosti, najmä jej dôstojnosti, dobrej povesti, súkromia, rodinného života. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd priznať vtedy, ak by sa samotné konštatovanie porušenia práva nejavilo ako dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, čo je dané intenzitou zásahu okolností, za ktorých k nemu došlo, ako aj stupeň negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva v individuálnych okolnostiach každého prípadu. Ide o zásah a ujmu na nehmotných hodnotách, ktoré sa týkajú morálnej integrity poškodenej osoby, jej dôstojnosti, cti, dobrej povesti, ale tiež iných hodnôt, ktoré sa spravidla premieťajú vo vnútornom živote človeka, ako je rodinný život, neistota. Ak ktorákoľvek z týchto zložiek, prípadne kumulatívne aj všetky, sú negatívne dotknuté, je namieste záver o tom, že k spôsobeniu nemajetkovej ujmy došlo. Intenzita zásahu týchto hodnôt priamo ovplyvňuje výšku poskytnutého zadosťučinenia. Je pritom potrebné vychádzať z toho, že prípadná výška nemajetkovej ujmy nemôže byť v rozpore so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti.

28. Súd prvej inštancie sa ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal dôvodmi, pre ktoré priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 eur, a to konkrétne v bodoch 8.20 až 8.28 napadnutého rozsudku, kedy sa súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami, pre ktoré priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom odvolací súd v celom rozsahu poukazuje v tomto kontexte na vecne správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje a preberá jeho skutkové aj právne zdôvodnenie a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu, ako aj odvolanie žalovaného vo vzťahu k priznanej výške nemajetkovej ujmy, dôvodné nie je. Tvrdením a preukázaním následku (ujmy) a javových súvislostí jeho príčiny, žalobca preukázal aj príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy (ujma ako psychická kategória, ktorej hĺbka a rozsah ako rozhodné skutočnosti sa ťažko preukazujú, preto sa v určitom základnom rozsahu predpokladajú). Odvolacia námietka žalovaného, že vznik nemajetkovej ujmy v priamej príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia (trestným stíhaním), ako ďalší zákonný atribút zodpovednostného vzťahu, žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, nebola opodstatnená. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že aktuálna zákonná úprava obsahuje niektoré všeobecné hľadiská určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy, pokiaľ ide o výšku samotnú, túto už nejako nekonkretizuje. Jediným limitom je aktuálne znenie ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré s účinnosťou od 01.01.2013 obmedzuje výšku nemajetkovej ujmy tak, že priznaná výška nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Súd prvej inštancie v tomto smere vykonal dostatočné stranami navrhované dokazovanie a správne vychádzal z ust. § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré správne aplikoval na skutkový stav veci. Súd prvej inštancie priznanie náhrady

nemajetkovej ujmy žalobcu presvedčivo a preskúmateľne odôvodnil, rešpektoval kritéria ustanovené v § 17 ods. 3 pre posudzovanie takéhoto nároku a vzhľadom na okolnosti prípadu v adekvátnej sume priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 4.000 eur. Aj podľa odvolacieho súdu boli preukázané závažné následky smerujúce do osobnostnej sféry žalobcu, ktorý do vznesenia obvinenia žil riadnym životom, predtým nebol nikdy trestne stíhaný a zo dňa na deň sa mu zmenil celý život po osobnej, rodinnej, spoločenskej i pracovnej stránke. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie teda vyplýva, že ujma poškodenému vznikla tým, že trestné stíhanie mu spôsobilo zdravotné problémy v psychickej oblasti. Z výpovede matky žalobcu pred súdom prvej inštancie vyplýva, že na žalobcovi vidí veľké zmeny, uzavrel sa do seba, veľmi ťažko znášal trestné stíhanie, predtým mal aj tri práce, dnes ho nič nebaví, je veľmi utiahnutý, nechce sa mu rozprávať, do práce chodí nasilu, je nešťastný, predtým bol veselý, komunikatívny a bol srandista, teraz už vôbec. Uvedené potvrdila aj dcéra žalobcu, keď uviedla, že u žalobcu spozorovala apatiu, schudol. Takisto sa uňho prejavuje nespavosť, niekoľko dní vôbec nespí. Spozoruje to na ňom tak, že sa mu trasú ruky a nesústredí sa. Žalobca už nie je spoločenský ako predtým. Najväčší strach žalobca pociťoval z väzby a z toho, že by nevidel rodinu a nemohli by sa stretávať. Najviac žalobcu zasiahlo, keď mu bol doručený rozsudok a bola v ňom uvedená vysoká trestná sadzba. Svedkyňa ďalej pred súdom prvej inštancie uviedla, že vie, že otec sa snaží liečiť po psychickej stránke, navštevuje psychiatra a s týmto začal už počas trestného konania. Rovnako kamarát žalobcu J. I. pred súdom prvej inštancie vypovedal, že žalobca poriadne nespráva, voláva mu aj v noci a vie aj o tom, že žalobca vyhľadal odbornú pomoc. Je teraz úplne zmenený, predtým chodili spoločne na vychádzky do prírody, na plesy a zábavy, teraz už nechodí nikde. Najväčšiu traumou mal žalobca z toho, že pôjde do výkonu trestu. Svedok T. B. U. - ošetrojúci lekár psychiater žalobcu pred súdom prvej inštancie uviedol, že mu diagnostikoval úzkostno-depresívnu poruchu v pozadí prebiehajúceho trestného konania. Boli mu predpísané antidepresíva a hypnotiká. Svedok ďalej vypovedal, že začiatky žalobcových problémov sa viažu na podanie trestného oznámenia a trestného stíhania keď žalobcovi hrozila väzba. Na jeho zdravotný stav majú vplyv rôzne stresové faktory a premenné, vplyvom ktorých sa raz zlepšuje alebo zhoršuje. Svedok H. D. ako zamestnávateľ žalobcu potvrdil, že žalobca sa na prácu nesústredí ako predtým, je stále zamyslený, zmenil sa. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal teda aj odvolací súd za preukázané, že trestné stíhanie spôsobilo intenzívny stres žalobcovi, z trestného stíhania bol žalobca nervózny, stratil chuť do života, trpí nespavosťou, nemá chuť spoločensky žiť, komunikovať o bežných veciach, tráviť čas s priateľmi, podnikat spoločné aktivity. Utiahol sa do seba. Súd prvej inštancie správne vzal v tomto ohľade do úvahy aj výpoveď dcéry žalobcu a matky žalobcu, ktoré síce potvrdili, že ich vzťah k žalobcovi sa žiadnym spôsobom nezhoršil, od počiatku verili v jeho nevinu, avšak konzistentne potvrdili, že žalobca už nie je ako predtým. Býval bezstarostný, veselý, spoločenský. Teraz je to pravý opak, utiahnutý, trpiaci nespavosťou a stresom. Súd prvej inštancie pritom vzal do úvahy aj námietky žalovaného, že ujma žalobcovi vznikla nielen trestným stíhaním, ale aj konaním jeho manželky, ktorá ho v obci kde žili očierňovala. Za rozhodujúce však aj odvolací súd považoval vyjadrenie psychiatra v tom zmysle, že ak by po tom, ako žalobcu krivo obvinila jeho manželka, nenasledovalo trestné stíhanie a hrozba väzby, je pravdepodobné, že by sa s týmto vypořiadal aj bez vyhľadania pomoci psychiatra. Súd prvej inštancie potom správne konštatoval, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že vplyvom trestného stíhania, ktoré bolo vedené proti žalobcovi, toto malo negatívny dopad najmä na jeho osobnosť a jej prejavy, ako aj pracovnú výkonnosť. Čo sa týka vplyvu na rodinný život, trestné stíhanie zaznamenala rodina i širšie okolie žalobcu, pýtali sa na to všetci kamaráti a známi. Dobrá povest' žalobcu bola týmto zasiahnutá. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie správne stanovil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 4.000 eur.

29. Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 27.04.2006 sp. zn. 4Cdo/171/2005 konštatoval, že i keď je výška zadosťučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkolvek kontrole. Danou problematikou sa najvyšší súd zaoberal aj v rozhodnutí z 31. júla 2012 sp. zn. 6Cdo/37/2012, v ktorom dospel k záveru, že súd je povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť a vyrovnáť sa s relevantnými argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, prejednávanej veci obdobných veciach; v tomto rozhodnutí dovolací súd poukázal na nález ústavného súdu zo 6. decembra 2006 sp. zn. III. ÚS 147/06 a tiež na rozsudok ESLP zo 17. júla 2012 v prípade Winkler proti Slovenskej republike.

30. Námietky žalovaného, že nie je možné jednoznačne konštatovať, že iba samotné trestné stíhanie spôsobilo zdravotné problémy v psychickej oblasti žalobcu, priznanie nemajetkovej ujmy nemôže vychádzať iba z abstraktných tvrdení a subjektívnych pocitov žalobcu, sú nedôvodné. Odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý vo viacerých rozhodnutiach, napr.

sp. zn. 4Cdo/125/2019, ustálil, že nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Škodou treba chápať ako ujmu na chránenom statku, ako je majetok, osoba, alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany požívajú ľudský život, integrita človeka, ľudská dôstojnosť a sloboda. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda ak je bez ďalšieho spôsobilé vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné, ide o zodpovednosť objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, resp. v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/130/2020 zo dňa 21.10.2020, zotrval na svojich záverov, pričom svoju argumentáciu doplnil, keď uviedol, že žiadne skutkové okolnosti nie je možné preukázať s absolútnou istotou, vždy pôjde o otázku určitej miery pravdepodobnosti. Poukazom na čl. 47 ods. 3 ústavy zdôraznil, že všetky strany sporu v konaní sú si rovné tak, aby každá zo strán mohla obhajovať svoju vec za podmienok, ktoré ju, z pohľadu konania ako celku, podstatným spôsobom neznevýhodňujú vzhľadom k protistrane. Ide o spravodlivú rovnováhu medzi stranami sporu. Uzavrel, že nie je možné uložiť nesplniteľné dôkazné bremeno iba na žalobcu ako jednu stranu civilného sporu, inak by došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní/ rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Metalco Bt. v. T. zo dňa 01.02.2011, resp. Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Danev v. Bulharsko zo dňa 02.09.2010 Metalco Bt. v. T. zo dňa 01.02.2011- už len tvrdenie žalobcu o zásahu do jeho osobnostných práv bolo dôvodom pre priznanie finančného zadosťučinenia - nemajetkovej ujmy. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/257/2019, zo dňa 26.02.2020 posudzoval nárok v zmysle § 17 ods. 2 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. a ustálil, že nárok žalobcu podľa § 17 ods. 2 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z. voči žalovanej vzniká už samotnou existenciou väzobného trestného stíhania a rozsudku, ktorým bola osoba pozbavená osobnej slobody následne oslobodená spod obžaloby. Preto rozhodnutie, ktorým sa priznáva táto náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch v konkrétnej výške, už len deklaruje existenciu tejto zákonom priznanej právnej skutočnosti a nárokov z nej vyplývajúcich. V náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 754/2017 zo dňa 24.01.2017 bolo okrem iného konštatované, že kritériá určujúce výšku priznanej nemajetkovej ujmy určuje § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., a to s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo.

31. Priznanie prehnaných súm by mohlo viesť k bezdôvodnému obohacovaniu sa a dokonca by mohlo bagatelizovať niektoré ujmy na iných základných právach (viď rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/171/2005 zo dňa 27.04.2006). Aj v rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2007, sp. zn. 4Cdo/177/2005, ktoré bolo publikované pod R/13/2009, skonštatoval, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súlade s článkom 5 ods. 1 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď nárok na odškodnenie väzby vznikol podľa § 5 ods. 1 z. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Neurčité právne pojmy neumožňujú súdu ľubovôľu alebo absolútne neobmedzenú úvahu. Ich aplikáciu a výklad je nutné zdôvodniť a vyrovnať s relevantnými argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, prejednávaných obdobných veciach (poukázal na rozsudok ESLP zo dňa 17.07.2012, v prípade Winkler proti Slovenskej republike). Tiež v rozhodnutí Najvyššieho súdu z 30.09.2013, sp. zn. 6MCdo/15/2012 bolo konštatované, že určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy. Základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí.

32. Odvolací súd v prejednávanej veci nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov súdu prvej inštancie, ktorý riadne odôvodnil nárok žalobcu z pohľadu uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za čas trestného stíhania, kedy súd prvej inštancie dospel k záveru, že adekvátnou náhradou nemajetkovej ujmy za toto obdobie je suma 4.000 eur. Pokiaľ by sme porovnali takto priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie v iných obdobných veciach, táto v žiadnom prípade nie je neprimeraná, napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/66/2018 (nemajetková ujma vo výške 5.000 eur), uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/29/2016 (nemajetková ujma vo výške 5.000 eur), uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/99/2018 (nemajetková ujma vo výške 3.000 eur), uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/298/2013 (nemajetková ujma vo výške 4.350 eur), rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/41/2022 (nemajetková ujma vo výške 5.960 eur), rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16Co/104/2016 (nemajetková ujma vo výške 8.500 eur). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. čo do uloženia povinnosti zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy

vo výške 4.000 eur a vo zvyšnej časti zamietavého výroku II. vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy potvrdil.

33. Ďalej sa odvolací súd zaoberal námietkami strán sporu v rámci rozhodnutia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Je pravdou, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci sa správne vypořiadal s otázkou náhrady trov konania vo vzťahu k nároku žalobcu v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy, kde rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorý nárok patrí žalobcovi z prisúdenej sumy. Takýto postup zodpovedá poslednej judikatúre Ústavného súdu SR tak, ako správne konštatoval súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje a zároveň naňho poukazuje. Pochybenia sa však dopustil súd prvej inštancie v tomto kontexte, pokiaľ rozhodol o nároku na náhradu trov konania dvomi samostatnými výrokmi, takýto postup je procesne neprípustný. Nesprávny bol potom postup súdu prvej inštancie, ktorý výrokom III. priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti náhrady škody vo výške 75,14 % a výrokom IV. žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v časti náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, aj keď jeho myšlienkový postoj vo vzťahu k tomuto nároku a trovám konania bol vecne správny. V danom prípade je nevyhnutné, aby bolo o nároku na náhradu trov konania rozhodnuté jedným výrokom vo vzťahu k celému uplatnenému nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a IV. zmenil.

34. V sporových konaniach sa vo vzťahu k náhrade trov konania uplatňuje zásada úspechu, teda strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov konania proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, to znamená, každá strana je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Ak mala teda vo veci úspech strana len čiastočne, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. V zmysle § 255 CSP je teda povinnosť platiť trovy konania založená na princípe úspechu vo veci, z ktorej je okresný súd povinný vychádzať. Preto vo výroku o náhrade trov konania bolo povinnosťou súdu rozhodnúť jedným výrokom a nie tento deliť, tak ako urobil súd prvej inštancie.

35. Preto dospel odvolací súd k tomu záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu o trovách konania zmeniť tak, že bude o trovách konania pred súdom prvej inštancie rozhodnuté jedným výrokom, a to pri zohľadnení úspechu.

36. Čo sa teda týka celkovo trov konania v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy bol žalobca 100 % úspešný z priznanej čiastky 4.000 eur. K tomuto je potrebné pripočítať sumu 4.148,02 eur, čo predstavuje nárok na náhradu škody, ktorú si uplatnil žalobca na trovách právneho zastúpenia. Jeho nárok bol zamietnutý čo do sumy 515,56 eur. Po zrátaní súm, ktoré si uplatnil žalobca pri zohľadnení voľnej úvahy súdu tak predstavuje celkovo uplatnený nárok žalobcu 8.148,02 eur (nemajetková ujma priznaná + náhrada škody čiastočne priznaná súdom prvej inštancie + zamietnutý nárok). Žalobca bol neúspešný čo do sumy 515,56 eur. Teda úspech žalobcu bol 93,67 % (7.632,46 eur) a úspech žalovaného 6,33 % (515,56 eur). Po odpočítaní úspechu žalobcu od úspechu žalovaného vzniklo žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 87,34 %, preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa trov konania pred súdom prvej inštancie a priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 87,34 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

38. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2 CSP. V odvolacom konaní nemala úspech žiadna zo strán sporu, nakoľko ani odvolaniu žalobcu a ani odvolaniu žalovaného nebolo vyhovené, preto bolo rozhodnuté tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).